

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A.W.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2025 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 26 stycznia 2024 r. sygn. akt II AKa 146/23
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku
z 18 marca 2022 r. sygn. akt II K 81/10,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego;**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z 18 marca 2022 r. sygn. akt II K 81/10
uznał m.in. oskarżonego A.W. za winnego popełnienia następujących czynów (pkt
III wyroku):

1. występku z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 października 1999 r. i za ten czyn przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. i za ten czyn przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k., karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
3. występku z art. 211 d. k.k. w zw. z art. 165 § 1 d. k.k. w zw. z art. 10 § 2 d. k.k. w zw. z art. 58^a d. k.k. przy zastosowaniu kodeksu karnego z 1969 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 sierpnia 1998 r. (dalej d. k.k.) i za ten czyn przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 211 d. k.k. w zw. z art. 10 § 3 d. k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 36 § 2 i 3 d. k.k. w zw. z art. 37 § 1 i 2 d. k.k. karę grzywny w kwocie 8 000 (ośmiu tysięcy) złotych określając na wypadek nieuiszczenia jej w terminie karę zastępczą 80 dni pozbawienia wolności, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równoważny jest kwocie 100 (stu) złotych grzywny;
4. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. i za ten czyn przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Ponadto sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył oskarżonemu A.W. orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2a k.k. karę łączną 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych grzywny (pkt III ppkt 5 wyroku) oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 13 stycznia 2010 r. do 11 stycznia 2012 r. (pkt III ppkt 6 wyroku).

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 26 stycznia 2024 r. sygn. akt II AKa 146/23 zmienił wobec oskarżonego A.W. zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia z pkt III ppkt 1, 2 i 3, 5 i 6 wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku, w tym dotyczące kary łącznej oraz zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, a następnie na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w zakresie pkt III ppkt 1, 2 i 3 umorzył (pkt I ppkt 1 i 2 lit. b wyroku). Ponadto sąd II instancji w pkt III ppkt 4 zaskarżonego wyroku zmienił opis czynu eliminując z niego zwrot „co najmniej” (pkt I ppkt 5 wyroku) oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonych A.W. kar pozbawienia wolności i grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 stycznia 2010 r. do 11 stycznia 2012 r. (pkt III wyroku), a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt VII wyroku).

Kasację od wyroku sądu II instancji wywiódł obrońca skazanego A.W., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu mające wpływ na jego treść rażące naruszenia następujących przepisów prawa:

1. art. 63 § 1 k.k. przez przyjęcie, iż jednemu dniowi kary pozbawienia wolności lub dwóm stawkom dziennym grzywny odpowiada okres rzeczywistego pozbawienia wolności dłuższy niż dzień;
2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepełne rozpoznanie apelacji obrońcy oskarżonego polegające na:
 - zaniechaniu rozważenia kwestii zamiaru w zakresie udziału w grupie przestępczej, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem w ramach działalności tej grupy;
 - braku pełnego odniesienia się do wskazywanych w apelacji przemawiających na korzyść oskarżonego okoliczności pominiętych przez Sąd Okręgowy we Włocławku, a w szczególności pominięcie zeznań M. P., skutkujące niepełnym odniesieniem się do zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji;
 - nieustosunkowaniu się do zarzutu dotyczącego braku uzasadnienia stosowania przepisów obowiązujących w określonej dacie lub okresie.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, a nadto zwolnienie skazanego A.W. od opłaty od kasacji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione przez obrońcę w kasacji zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy to już z pobieżnej analizy podniesionych w niej zarzutów wynika, iż są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*], a także, gdy skarżący kwestionuje jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego (bądź materialnego), sprowadzającym się do polemiki z zebrany i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

W zakresie dotyczącym zarzutu z pkt 1 kasacji stwierdzić należy, iż zarzut ten jest niezasadny i nie znajduje potwierdzenia w treści zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy w wyroku zastosował art. 63 § 1 k.k. i na poczet orzeczonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności i grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 13 stycznia 2010 r. do 11 stycznia 2012 r. (pkt III wyroku, s. 3). Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest natomiast w kwestionowanym rozstrzygnięciu sądu II instancji przeliczenia okresu tymczasowego aresztowania w sposób sprzeczny z ustawą. W istocie okres rzeczywistego pozbawienia A.W., w myśl art. 63 § 1 k.k., przenosi wysokość kary pozbawienia wolności i kary grzywny ostatecznie orzeczonych wobec tego skazanego, jednakowoż nie stanowi to uchybienia wskazanej normie prawa

materialnego. W ramach postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie sąd II instancji, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zobligowany był do zaliczenia tego okresu w poczet orzeczonej kary, co też uczynił. Skazany natomiast, m.in. na mocy przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, dysponuje uprawnieniem do dochodzenia ewentualnych roszczeń z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania w odrębnym postępowaniu.

W odniesieniu do zarzutu z pkt 2 kasacji obrońcy, przez wzgląd na jego konstrukcję i treść, Sąd Najwyższy przypomina, iż nie jest wystarczające samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Konieczne jest natomiast wykazanie, iż przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie w rzeczywistości zaistniało, a przy tym także opisanie, na czym polegało oraz wyszczególnienie, dlaczego stanowi ono tak rażące naruszenie, że można w swych skutkach przyrównywać je do uchybienia wagi bezwzględnej podstawy odwoławczej. Jedynie literalne przywołanie w formułowanych zarzutach normy art. 433 § 2 k.p.k., sugerujące, iż kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, podczas gdy w istocie kwestionowane jest rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu sądu I instancji, nie może zostać potraktowane jako skutecznie podniesiony zarzut kasacyjny. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego doszło do tzw. efektu przeniesienia, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, w wyniku nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka odwoławczego. W kasacji winny wówczas zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (*postanowienie SN z 18 lipca 2024 r. sygn. akt V KK 119/24*).

Analizując wyszczególnione w zarzucie z pkt 2 kasacji rzekome uchybienia sądu *ad quem* i wspierającą je argumentację w kontekście przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie oraz treści uzasadnienia wyroku nie sposób uznać, iż sąd II instancji, dokonując kontroli zaskarżonego apelacją obrońcy orzeczenia, dopuścił się naruszeń art. 433 § 2 k.p.k. czy też powiązanych z nim przez

skarżącego kasacyjnie przepisów prawa procesowego, regulujących sferę gromadzenia i oceny dowodów oraz czynienia ustaleń faktycznych. Autor kasacji, choć powierzchownie formułuje zarzuty w stosunku do orzeczenia sądu II instancji, w istocie częściowo powiela te uprzednio podniesione w zwyczajnym środku odwoławczym, które zostały szeroko i rzetelnie rozważone w toku postępowania odwoławczego.

Kwestie dotyczące zamiaru udziału A.W. w grupie przestępczej oraz kradzieży z włamaniem dokonanej w ramach działalności tej grupy, wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, zostały szczegółowo omówione na s. 8-12 formularza uzasadnienia. Sąd Apelacyjny dokładnie wyjaśnił, dlaczego dowody w oparciu, o które ustalono, iż A.W. uczestniczył w grupie przestępczej oraz jaką pełnił w niej rolę, zostały ocenione zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a przy tym, w ramach weryfikacji, Sąd ten dokonał ich uszczegółowienia, zwracając uwagę na niedoskonałości poszczególnych dowodów oraz ich znaczenie dla całokształtu ustaleń faktycznych w tym zakresie. Odnośnie wątku kradzieży z włamaniem, sąd II instancji zaaprobował stanowisko sądu *meriti*, a przywołując konkretne fragmenty uzasadnienia zawierające odniesienia do zeznań poszczególnych świadków i przedstawiając szereg argumentów przemawiających za jego rzeczowością, logicznością i kompleksowością w zakresie ustaleń faktycznych, wykazał wybiórczość poglądów i ocen obrońcy (s. 14-16 formularza uzasadnienia wyroku).

W kontekście braku pełnego odniesienia się do wskazywanych w apelacji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności zeznań M. P., stwierdzić należy, iż stanowisko obrony również i w tym zakresie, nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy został oceniony jako kompletny, a przy tym został dogłębnie przeanalizowany, co potwierdzają wywody sądu *ad quem* zawarte w omówieniu poszczególnych zarzutów apelacyjnych (s. 8-16 formularza uzasadnienia wyroku), uwierzytelniające stanowisko wyrażone w początkowej części rozważań sądu odwoławczego, w których sąd odwoławczy wyjaśnił m.in. wartość dowodową zeznań świadka D.P. oraz B.P. (s. 8-10 formularz uzasadnienia wyroku) na okoliczność przynależności A.W. do „grupy [...]”. Sąd II instancji wskazał zatem

istotne dla stanu faktycznego dowody, na których oparł swoje rozstrzygnięcie oraz szczegółowo wyłożył, z jakich przyczyn to właśnie na nich należało oprzeć ustalenia faktyczne. Niemniej brak odniesienia się do argumentacji obrońcy dot. M. P. stanowi pewną niedoskonałość uzasadnienia, natomiast nie wpływa ona na rzetelność przeprowadzonej kontroli odwoławczej, albowiem treść uzasadnienia orzeczenia sądu *ad quem* jednoznacznie wskazuje na przyczyny zaaprobowania w tym zakresie ustaleń faktycznych sądu I instancji, w tym tych dotyczących udziału A.W. w zorganizowanej grupie przestępczej.

W kwestii ostatniego z uchybień wymienionych w zarzucie z pkt 2 kasacji stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy rozpoznając zarzut apelacyjny rażącej niewspółmierności kar (pkt 3 apelacji), koncentrując się na rozważeniu istoty owego zarzutu, rzeczywiście pominął stwierdzenie obrońcy dot. niejasności powodów stosowania przepisów obowiązujących w określonej dacie. O ile obrońca trafnie wskazuje na braki w uzasadnieniu tej kwestii przez sąd odwoławczy, o tyle nie jest to skuteczne z punktu widzenia kasacyjnego. Podstawą kasacji zasadniczo może być bowiem tylko taka wadliwość uzasadniania, która wskazuje na rażące uchybienie w ramach kontroli odwoławczej, np. w kontekście powinności rozpoznania wszystkich podniesionych zarzutów (art. 433 § 2 k.p.k.), które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego (*postanowienie SN z 17 stycznia 2024 r. sygn. akt V KK 554/22*). Takiej doniosłości nie mają jednak same tylko niedoskonałości uzasadnienia, skoro pisemne motywy wyroku sporządzane są już po jego wydaniu, a ewentualne wadliwości w zakresie szczegółowości czy zakresu wątków analizowanych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia sądu odwoławczego pozbawione są jakiegokolwiek waloru kasacyjnego. Stosownie do art. 537a k.p.k. nie można bowiem uchylić takiego wyroku z tego tylko powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. (*postanowienie SN z 8 listopada 2024 r. sygn. akt V KK 19/24*).

Całokształt lektury uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego prowadzi do przekonania, iż przeprowadzona przezeń kontrola instancyjna urzeczywistniła standardy wyznaczone w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w związku z czym tego rodzaju zarzut kasacyjny obrońcy również nie mógł zostać uznany za zasadny.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 1184) w zw. z § 2 ust 1, § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2024 r. poz. 763) zasądzono na jego rzecz kwotę 1 476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie zwalniając skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

[WB]

[a.ł.]